

На синю синь води лягла від хмари тінь

Микола Вінграновський

На синю синь води лягла від хмари тінь,
Посумувала хмара за собою.
До вечора іде, холонучи, теплінь
І тулиться до каменя щокою.

Складались два крила, вже поночі, під лист,
Туман тулився при долоні вогко.
Щось далечі було... терново світ наливсь...
Земля і Місяць вдвох дивились око в око...

Стопа в стопу ступав за родом рід.
Лопата за лопатою ступала.
Над морем скелями ішов за глодом глід,
За серцем серце йшло неперестало.

Лиш я незчувсь, як стишилась хода,
Як простелився вітер за плечима,
І на слова мої дивилася вода
Кленовими осінніми очима.